sõrme on kogemata konksu weetud, et kui iukse karwast kinni saaks silitades mehikest tukistaks. Selle tembutamisega tahtis ta ütelda: Kas nääte, mis lepiliku südamega inimene mina olen! Ma auustan teda rahwa ees, ehk tema kül wiimati minu postiwankri rataid awalikult laitnud ja neid tondiratasteks sõimanud.

Aga ue wankri peremees waatas seda paitamise lugu teise silmaga ja mõistis sedamaid, mis se pidi tähendama. Ta mõtles: üks mees, kes mind muidu sugugi ei tunne, ei ka ial sammuga minu poole ole tulnud, ehk meie kül mitukord eluteel õige ligistiku käisime, tuleb mind täna rahwa nähes paitama. Oota, wennike! tahame warsti näha saada, kuda silitamisega lugu olnud! Aega wiitmata korjas ta ühe lasukese tännini tehtud uendusi koku, mis ta riete, hoonete, sõidu- ja tööriistade külles toimetanud, ladus neid wankrile ja läkitas jaamaisanda käte. Jaamaisand küsis kirja läbi: „Kas olete neid uendusi mulle saatnud, woi kas pean neid ka rahwale näitama? palun: andke mulle selle peale wastust! Mina auustan teie ja selle mehe tööd wäga, kes ammetmeestele ue õpetuse raamatu on kirjutanud. Kui ma siiski eksiteel käin, siis sünnib se üksnes rahwa hääks, kes wäga uenduse wasta seisab.“ — Kui ta luba oli saanud, wiis ta uendatud asjad postiwankril Tuisulaste käte. Mis seal juures ühe targema mehe kohus oleks olnud, kes armastuse päraft rumalamaid püab paremale teele juhatada, seda jätis aus jaamaisand tegemata. Tema

ei ütelnud mite: mino arwates näitab ümmargune ratas mõnusam, ehk kahewaruksene kuub parem j. n. t., waid lisas omaltpoolt pilkust kõrwa, mis sõgedaid weel sõgedamaks pidi tegema. Otsast otsani oli kõik selle peale kawalast' wäljaarwatud, uenduse asja rahwa silmas naeruks tõsta ja neid wanas pimedusses weel enam kinnitada. Uendaja oli lühidelt iga tüki seletanud, kust algmisest need wigadused lukuma peasnud. Walgelast tulnud wõera maa mehed ei tunnud Tuisula puie sitkust, sellepäraft tegid naad rattad nurgeliseks, enne kui paenutamist katsusid. Se tuli sest, et Walgela puud seda paenu ei kannata, kui Tuisula metsa puud, mis ennast hõlpsalt igapidi paenutada lasewad. — Kui nüüd, kuda praego kuulime, esimesed rataseppad Tuisulas wõeralt maalt tulnud mehed olnud, kes puu abrust kartes põidasi ei usaldanud paenutama minna, siis oleks wõinud loota, et iljemine Tuisula sugust sündinud ja seal meheks kaswanud seda wiga püaksid parandada. Neil oli puie sitkus lapsepõlwest juba teadaw, kui meeletuletasid, kuda poisikeselt mängides ise mitu witsa rõnga olid paenutanud, jäägu rääkimata, mis wanemad ja koolmeistrid nende selga paenutasid. Aga Tuisula ammeti peale õpetud poisid ei teinud seda mite, et naad kuskil Walgelaste järgilt kõrwale läksid. Ükskord pidasid nemad Walgelaste käest saadud päranduși igapidi täielikuks, ja lootsid ise wana risu kiites Walgelaste sarnatseks saada, kes nendega muidu palju tegemist ei sallinud. Teiseks kartsid nurgelise rataste meistrid, et nende tännine kasu saaks wähe-

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1859, lk. 31